

[Socialministeren]

kan der være grund til at nævne reglen i myndighedslovens § 26 om, at et barn over 12 år skal høres, inden der træffes afgørelse om forældremyndigheden og samværet.

Sammenfattende mener jeg derfor, at man kan sige, at de gældende regler om forældremyndighed og samværsret giver gode muligheder for, at myndighederne i disse meget vanskelige sager kan træffe den afgørelse, der er mest gavnlig for børnene.

Jeg har i det foregående beskæftiget mig med de regler, som vi har i øjeblikket herhjemme, men det er jo også vigtigt at være opmærksom på de internationale aspekter. I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at FN for en uges tid siden har vedtaget en helt ny konvention om børns rettigheder. Det er en konvention, som i høj grad er blevet til under aktiv dansk medvirken, idet Danmark var medforslagsstiller til konventionen. Regeringen lægger også meget vægt på, at Danmark meget hurtigt tilslutter sig konventionen. Justitsministeren har således allerede sat en høringsprocedure i gang med henblik på at få vurderet, om der måtte være nogle problemer i konventionsteksten eller ratifikation vil kunne ske uden forbehold fra dansk side. Der vil således meget hurtigt blive taget stilling til spørgsmålet om dansk ratifikation af konventionen.

For så vidt angår den sociale side af spørgsmålet vil jeg gerne fremhæve, at det i de uheldige situationer, hvor et barns forældre ikke kan fungere – det være sig på grund af sygdom, misbrug af narkotika eller alkohol eller måske forældrenes død – efter reglerne i bistandslovens afsnit II påhviler kommunen at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at barnet ikke udsættes for forhold, der bringer dets sundhed i fare. Det vil i den forbindelse være kommunen, der skal sørge for, at barnets forhold bliver nøje undersøgt, ligesom kommunen har pligt til at rådgive og vejlede.

Kommunen skal også, hvis det skønnes nødvendigt, medvirke til, at der udpeges en egnet indehaver af forældremyndigheden, hvis ingen har forældremyndigheden.

Når det efter undersøgelse af barnets eller den unges forhold kan konstateres, at hjælpeforanstaltninger er påkrævede af hensyn til barnet eller den unge, kan der meddeles henstillinger eller pålæg med hensyn til barnets eller den unges pleje eller behandling, opdragelse, ud-

dannelse eller arbejde under pågældendes ophold i eget hjem.

Der kan også beskikkes en personlig rådgiver, som kan bistå barnet eller den unge og dennes familie, f.eks. med at tilrettelægge den pågældendes tilpasning til samfundet og navnlig virke for pågældendes uddannelse m.v.

Har forholdene i hjemmet udviklet sig sådan, at børnene ikke kan blive hos forældrene og dermed med de sociale myndigheders mellemkomst må anbringes uden for hjemmet, vil dette udmærket kunne ske ved, at barnet eller den unge får ophold hos familiemedlemmer eller andre, der står barnet nær. Det har altid været et udgangspunkt efter den sociale lovgivning, at hvor familien kunne bruges og vel at mærke var villig, valgte man familien som det bedste sted for barnet eller den unge at være. I den senest udsendte vejledning om børns og unges ophold er det præciseret, at de anbringende myndigheder skal være opmærksomme på, om der ikke inden for familiens kreds findes et hjem, som vil være det bedste anbringelsessted for barnet.

Jeg må gøre opmærksom på, at beslutningen om, hvor barnet skal anbringes, er det sociale udvalgs, altså kommunens. Dette følger af bistandsloven, der om anbringelse uden for hjemmet fastslår, at myndighederne ud fra hensynet til barnet og dets forhold til familien skal vælge et egnet opholdssted.

Derimod indeholder loven ikke regler om, hvor barnet konkret skal anbringes. Dette synes jeg er udtryk for en rigtig tankegang. Hvilket opholdssted der vil være det bedste for et barn i en akut situation, må nødvendigvis bedømmes helt konkret. Sådanne spørgsmål kan der ikke lovgives om.

Jeg synes, at der med præciseringen i vejledningen om brug af familiemedlemmer er sket en understregning af familiens værdi, og længe mener jeg ikke at vi bør gå på nuværende tidspunkt.

Kan barnet ikke få ophold hos familien, skal de anbringende myndigheder efter bistandsloven søge at sikre, at barnets forbindelse med hjemmet holdes ved lige. Ved hjemmet forstås her langt flere end forældrene – ud fra en forståelse af, at det er vigtigt for et barn at oprettholde nære relationer til såvel bedsteforældre som andre personer, som barnet har haft nær kontakt med i det daglige.